

ministrativ afgørelse om fuldbyrdelse af afgørelser om udvisning.

Reglerne om administrativ udvisning og udvisning ved dom findes i udlændingelovens kapitel 4.

Reglerne om udvisning ved dom findes i udlændingelovens §§ 22-24. Hovedprincippet i disse regler er, at jo længere tid en udlænding har opholdt sig her i landet, des længere straf skal den pågældende være idømt, for at der kan ske udvisning. For en række alvorligere kriminalitetsformer, f.eks. narkotikakriminalitet, kan der dog ske udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet. Endvidere er udlændinge med opholdstilladelse som flygtninge som udgangspunkt – uanset varigheden af de pågældendes ophold her i landet – omfattet af de regler, der gælder for andre udlændinge med mere end syv års lovligt ophold her i landet.

Reglerne om administrativ udvisning findes i udlændingelovens §§ 25-25 b. Udlændingelovens § 25 vedrører udvisning af udlændinge, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed. Udlændingelovens § 25 a vedrører administrativ udvisning af udlændinge, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, som følge af begået kriminalitet eller af visse ordensmæssige hensyn. Udlændingelovens § 25 b vedrører udvisning af udlændinge med ulovligt ophold. Afgørelse efter udlændingelovens §§ 25-25 b træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2.

For alle afgørelser om udvisning gælder, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn skal inddrages med henblik på stillingtagen til, om udvisningen i det enkelte tilfælde må antages at virke særlig belastende bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Efter udlændingelovens § 30 skal en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet – herunder fordi den pågældende er udvist efter en af de ovennævnte bestemmelser – udrejse af landet. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen.

Da direktivet som anført under afsnit 3 alene vedrører administrative afgørelser om udsendelse, vil udlændinge, der udvises af Danmark ved dom, ikke være omfattet af direktivet. Et andet Schengenland vil således ikke i medfør af direktivet kunne fuldbyrde den udsendelsesbeslutning, som er indeholdt i udvisningsdommen. For så vidt angår de udlændinge, der udvises

af Danmark ved administrativ beslutning, vil fuldbyrdelse af den udsendelsesafgørelse, som er indeholdt i udvisningsbeslutningen, kunne ske i et andet Schengenland, forudsat at udvisningsbeslutningen – og dermed udsendelsesafgørelsen – er truffet på baggrund af sådanne omstændigheder, som er nævnt i direktivets artikel 3, stk. 1, litra a og b, jf. herved afsnit 3.

Udlændingeloven giver ikke mulighed for, at danske myndigheder kan fuldbyrde administrative afgørelser om udsendelse, som er truffet i et andet Schengenland. Politiets adgang i udlændingelovens § 30 til at drage omsorg for udlændinges udrejse omfatter således alene udlændinge, der efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at der i et andet Schengenland er truffet en administrativ udsendelsesafgørelse vedrørende en udlænding, ikke i sig selv indebærer, at den pågældende udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet efter de gældende regler.

Det foreslås derfor, at udlændingeloven ændres, således at der i overensstemmelse med reglerne i direktivet kan træffes afgørelse om udsendelse af en udlænding, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende.

Det bemærkes, at direktivets regler som anført i afsnit 3 ikke er obligatoriske i den forstand, at en fuldbyrdelsesstat er forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af en ophavsstat.

Danmark vil derfor ikke være forpligtet til at gennemføre en afgørelse om udsendelse truffet af et andet Schengenland. Det foreslås på den baggrund, at der alene vil kunne træffes afgørelse om udsendelse af en udlænding, hvis den afgørelse om udsendelse af den pågældende, der er truffet i et andet Schengenland, er truffet på baggrund af omstændigheder, som her i landet kunne have medført udvisning efter udlændingelovens regler.

Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 3, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid inddrages, såfremt en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter udlændingelovens kapitel 4.

De gældende regler i udlændingeloven indeholder derimod ikke hjemmel til at inddrage en opholdstilladelse